Temps Pasqual - Sisè diumenge

Per Administrador el dg., 10/05/2015 - 09:00

Ac 10, 26-48
1Jn 4,7-10
Jn 15, 9-17

Durant aquest temps de Pasqua la litúrgia ens va proposant alguns textos de St. Joan - de les cartes i de l'evangeli - que ens poden donar com la clau d'interpretació més profunda del misteri de la nostra salvació, que diem que s'ha obrat per la mort i la resurrecció e Jesucrist. Avui se'ns proposen dos textos veritablement culminants, que van realment al fons de tot: per una banda hem llegit en la carta de Joan que l'origen de tot és que "Déu és amor"; i en l'evangeli, - de boca de Jesús - que, si Déu es amor, ens hem d'estimar com ell ens estima. **El veritable "perquè de tot plegat"** El fragment de la carta de Joan que hem llegit es pot dir que és com el cimal de la revelació de Déu en la Bíblia: tot el que se'ns diu de Déu en els llibres sagrats, la creació, les complexitats de la història d'Israel i la de tots els pobles, el sentit de la vinguda del Crist com Déu mateix fet home, la seva mort i resurrecció, tot prové d'una única realitat: de Déu que és Amor, del Déu que és amor i de l'Amor amb majúscula - que és Déu. Al principi de tot hi ha l'Amor total i absolut, l'absoluta autodonació lliure i gratuïta de ser i de vida de part d'Aquell que és ser i és vida, no tancat sobre si mateix, sinó donant-se en amor. Es dona en amor en l'acte continuat i permanent de la creació de tot, i particularment en l'acte de la creació de l'home i de la dona a imatge seva; es dóna com amor en tots i cada un dels esdeveniments de la història d'Israel, però també en els de la història de tots els pobles cridats a formar finalment l'únic Israel i l'únic poble de Déu; es dóna com amor en enviar a aquest món nostre el seu Fill únic Jesucrist, lliurat per amor a nosaltres fins a la mort i ressuscitat per nosaltres, perquè no dubtéssim que Déu ens estima fins a la mort i més enllà de la mort amb la força de vida de la resurrecció... Aquí tenim la primera clau d'interpretació de la salvació, que diem que celebrem en la Pasqua. Què volem dir, quan diem que hem estat salvats per la resurrecció de Jesucrist? Doncs, volem dir que les nostres vides tenen sentit, perquè Déu ens estima incondicionalment, i que la prova i mostra d'això és que ell s'ha lliurat a nosaltres en amor, i permès que nosaltres el vam rebutjar i el vam matar a la creu, ell ha triomfat de nostra malicia i ens segueix estimant oferint-nos vida: "Ningú no té un amor tan gran com aquell qui dona la vida per aquell que estima", dirà el mateix St. Joan. Això és el que celebrem a la Pasqua: el triomf definitiu de l'amor de Déu sobre la nostra malícia, la nostra mesquinesa... o potser la nostra totxesa egoista! La Pasqua és, abans de tot, la festa del triomf de l'Amor de Déu sobre nosaltres i en favor nostre: Déu encara ens estima, per més que l'hàgim clavat en creu, perquè Ell, que és Amor, només pot estimar, oferir vida, donar-se, incondicionalment, gratuïtament, generosament. Primera clau de tot: podem creure en Déu-Amor, que és autodonació gratuïta de vida. **Si Déu en estima així...** Si Déu ens estima així, ens dirà Jesús en les paraules de l'últim comiat, que hem llegit a l'evangeli, també nosaltres ens hem d'estimar con Déu ens estima. El manament cristià de l'amor no és un precepte ètic com sobreafegit: és quelcom que deriva directament del que som, pur objecte de l'amor gratuït de Déu. Existim pel pur amor de Déu, i la nostra vida només té sentit i valor en l'amor i per a l'amor. Negar-se a l'amor és negar la existència: la nostra, la dels altres i la del mateix món. L'amor és el constitutiu del nostre existir com a criatures. La negació de l'amor és la negació del que som. Això és, en definitiva, el que anomenem "pecat", negació de Déu i negació pròpia. Els textos fonamentals que avui hem llegit ens demanen una reflexió profunda sobre com podem donar veritable sentit a les nostre vides. Hem d'escollir entre viure en el tancament sobre un mateix - l'autoafirmació, la voluntat de possessió, la competència contra els altres, en definitiva, l'egoisme que és la negació de l'amor - o podem escollir, com ens ensenyà i ens manà Jesús, viure en la donació d'un mateix per fer créixer la vida dels altres. La vida no acaba de tenir sentit fins que hom comença a donar-la. Com ho feu Jesús. Com ho fa Déu que és autodonació d'Amor. El misteri pasqual - la fe en la resurrecció - afegeix una llum especial a aquesta invitació a l'autodonació d'un mateix. Pot semblar que donar la vida es perdre la vida, és morir. Però ja ens ho va dir Jesús, i ens ho va fer visible en la seva resurrecció: el qui es guarda la vida, la perd; només el qui la dóna la guanya, en aquest món i per a la vida eterna. Aquesta és la gran lliçó i la gran força del misteri de la Pasqua. Avui som convidats a preguntar-nos si realment estem en la disposició de viure en el tancament i en l'egoisme, com ens demana un ambient social impregnat de "pecat", o si volem viure en l'actitud bàsica d'autodonació i d'amor: com l'actitud de Déu i de Jesús. I que això no ens faci por: que en les nostres petites decisions de cada dia no ens moguem per l'egoisme, i veurem com brilla en nosaltres i al nostre voltant la llum el poder de la Pasqua. Veurem com es fa real la "salvació" que la fe ens fa proclamar.

ETIQUETES
SENTIT DE LA VIDA AMOR